

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **S. K.**
státní příslušnost: U.
t. č. pobytem: X
X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2024, č. j. OAM-1315/ZA-ZA11-D07-2024,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce podal v Česku žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný ji ale posoudil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil. Má o ní totiž rozhodnout Litva. Žalobce nyní namítá, že mu v Bulharsku (sic!) hrozí možné nebezpečí. Mohlo by odpovídat nebezpečí, které žalobci

hrozí v Uzbekistánu, odkud pochází. Postup žalovaného je podle žalobce nezákonný a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Soud zkoumal, zda žalobce tyto námitky vznáší důvodně.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

1. Žalobce podal na počátku letošního října žádost o udělení mezinárodní ochrany v Česku. Měl ovšem litevské pobytové oprávnění. V Litvě setrval jen 15 dní, nemohl tam ale najít práci, tak odcestoval do Česka. V Uzbekistánu má dluh, kvůli kterému by mohl přijít o majetek. Musí také vydělat na léčebné výdaje rodičů. Při pohovoru žalobce dodal, že z Litvy vycestoval konkrétně proto, že se od krajanů dozvěděl, že tam zaměstnavatel nevyplácí mzdy. Se zaměstnavatelem v Litvě měl problémy, bylo třeba zaplatit splátku. Krajané mu ovšem slíbili zaměstnání v Praze. Kromě problémů se zaměstnavatelem neměl v Litvě jiné problémy. Neví, co tam bude dělat.
2. K důvodům podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že v Uzbekistánu jsou velmi těžké životní podmínky. Stres ze života v rodné zemi žalobci způsobil i zdravotní problémy.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 10. 2024, č. j. OAM-1315/ZA-ZA11-D07-2024 („rozhodnutí žalovaného“), zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany [§ 25 písm. i) zákona o azylu]. Žádost posoudil jako nepřijatelnou [§ 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Státem příslušným k jejímu projednání je totiž v souladu s nařízením Dublin III Litevská republika.
4. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalobce přicestoval do Česka na základě pobytového oprávnění vydaného Litvou a platného od 14. 11. 2023 do 14. 11. 2025. Žalovaný proto shledal, že příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu má v souladu s čl. 12 nařízení Dublin III právě Litevská republika. Ta s převzetím žalobce souhlasila.
5. V rozhodnutí se žalovaný zabýval tím, zda v Litvě existují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Poukázal na to, že orgány EU, Evropský soud pro lidská práva, ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydaly žádné rozhodnutí nebo stanovisko, které by deklarovalo systémové nedostatky v Litvě, jak tomu bylo v minulosti například v případě Řecka. Žalovaný vycházel z *Informace OAMP o litevském azylovém systému* ze srpna 2024. Podle ní má Litva propracovaný azylový systém. Nejde o stát, o kterém by se dalo předpokládat, že by v něm docházelo k systémovým nedostatkům v azylovém řízení dosahujících dokonce úrovně špatného zacházení.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

6. **Žalobce** namítá, že se provedeným dokazováním zjistilo, že má obavy z pronásledování na území domovského státu. Ohledně Bulharské republiky (sic!) poté uvedl, že tam na rozdíl od Česka, kde se plně integroval, nemá vytvořené funkční zázemí. Žalovaný dovodil nepřijatelnost žádosti žalobce, aniž by uvedl cokoli k jejímu meritu, resp. k odůvodnění obavy žalobce z vycestování do domovského státu, potažmo z vycestování do Bulharska (sic!). Podle žalobce proto z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, zda se žalovaný zabýval důvody, pro které žalobce nemá zájem usilovat o získání mezinárodní ochrany v jiném členském státě EU. Blíže nezkoumal, žalobce necítí nebezpečí obdobné tomu, jaké mu hrozí při vycestování do domovského státu. Na základě těchto tvrzení označuje postup žalovaného za nezákonný a samotné rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Ústředním

nedostatkem je podle něj skutečnost, že rozhodnutí neuvádí zhola nic k důvodům žádosti, ani k obavám pronásledování na území Bulharska (sic!). Jen zmiňuje, že se žalobce obává postihu na území obou států, avšak bez jakékoliv bližší konkretizace.

7. **Žalovaný** považuje své rozhodnutí za zákonné a přezkoumatelné. Klade důraz na účel řízení, kterým je určení státu odpovědného za posouzení žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany. Nikoliv věcné posouzení důvodů, které vedly k jejímu podání, jejichž posouzení přísluší Litvě. Dublinský systém vychází z předpokladu, že se žadatelem bude kterýkoliv členský stát EU zacházet stejně, ať už žadatel podá žádost kdekoliv.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba *není důvodná*.
9. Žalovaný vydal své rozhodnutí v řízení podle nařízení Dublin III. Účelem tohoto nařízení je určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země. K určení tohoto státu je nezbytné vycházet z kritérií vyjmenovaných v kapitole III nařízení Dublin III (viz jeho čl. 3 odst. 1). Podle prvního pododstavce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III pak platí, že pokud nelze na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určit příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém žadatel podal žádost.
10. Cílem žalobních námitek zřejmě bylo zpochybnit možnost žalovaného postupovat podle výše uvedených běžných metod určování příslušnosti podle nařízení Dublin III. V žalobě chybí odkaz na konkrétní ustanovení nařízení Dublin III, které měl žalovaný podle žalobce porušit. Z jejího obsahu však lze dovozovat, že se žalobce domáhá postupu podle druhého pododstavce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Podle tohoto ustanovení platí, že přemístění do příslušného státu není možné, jestliže existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU.
11. Žalovaný má podle judikatury vždy povinnost zabývat se otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučují systémové nedostatky ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Musí shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44).
12. Ve vztahu ke každému členskému státu, který má být podle nařízení Dublin III příslušným k posuzování žádosti, žalovaný musí ve svém rozhodnutí uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků. Pokud se taková úvaha neopírá o konkrétní důkazy nebo zcela chybí, vede to k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.
13. Tento závěr však podle Nejvyššího správního soudu nelze bez dalšího vztáhnout na veškeré členské státy EU, které mohou mít příslušnost k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu podle nařízení Dublin III. *V případě většiny členských zemí (s výjimkou zejména Maďarska, Itálie nebo Řecka) nelze říct, že by zřejmě či alespoň pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky. Proto v rozhodnutí žalovaného postačí jen obecná úvaha ohledně neexistence*

systémových nedostatků. Nejvyšší správní soud poukázal na to, že v právu EU i nadále platí zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize v půlce minulé dekády. *Dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvratitelnou domněnkou, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka prozatím vyvrácena nebyla* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28, body 8 a 9).

14. V naposled uvedeném rozsudku, který se týkal předání žadatele do Rakouska, Nejvyšší správní soud považoval za dostatečné, že rozhodnutí žalovaného obsahovalo alespoň obecnou úvahu o neexistenci systémových nedostatků, byť jí chyběl podklad v podobě konkrétních zpráv. Rakousko totiž s ohledem na výše uvedený princip vzájemné důvěry v té době nebylo státem, o němž bylo možné se domnívat, že v něm dochází k systémovým nedostatkům v azylových řízeních. Podle soudu ani o Litvě není obecně známo, že by tam docházelo k systémovým nedostatkům nebo že by existovaly alespoň určité pochybnosti o řádném fungování tamějšího azylového řízení.
15. Ve správním řízení žalobce žádné výhrady vůči litevskému azylovému systému nevzněl. V žalobě se snaží tento předpoklad zpochybnit (byť opakovaně chybně zmiňuje Bulharsko a „netrefil“ tedy zemi, o kterou tu reálně jde – soud jeho námitky ovšem vstřícně podle obsahu věci vztáhl vůči Litvě). Důvody, které žalobce uvádí, ovšem nemohou být v tomto směru úspěšné. Námitky o údajném dluhu vůči litevskému zaměstnavateli nemohou důvěru vzájemné důvěry mezi členskými státy EU vyvrátit. Nezpochybňují předpoklad, že Litva dodržuje základní lidská práva žadatelů o azyl (srov. konkrétně k Litvě např. letošní zamítavé dublinské rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2024, č. j. 2 Az 17/2024-27, Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 5. 2024, č. j. 63 Az 3/2024-46, a ze dne 24. 4. 2024, č. j. 33 Az 6/2024-35, i Krajského soudu v Brně ze dne 27. 3. 2024, č. j. 41 Az 6/2024-24, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2024, č. j. 22 Az 7/2024-27).
16. Žalobcem tvrzené nedostatky odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak nemají z hlediska předmětu tohoto řízení relevanci. Důvody, pro které žalobce nechce žádat o mezinárodní ochranu v Litvě, a obavy, které má v souvislosti se svou osobní bezpečností, vůbec s předmětem řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí žalovaného, nesouvisí. Jak správně podotýká žalovaný, účelem nařízení Dublin III je určit příslušný stát, který věcně posoudí žádost. Tím je Litva. Až právě tento stát se bude moci věcně důvody žalobcovy žádosti zabývat. Rozhodnutí žalovaného proto nemůže být nepřezkoumatelné, pokud se těmito obavami žalobce nezabýval.
17. Určení státu příslušného k posouzení azylové žádosti není otázkou preferencí konkrétního žadatele. Právě naopak – nařízení Dublin III směřuje k eliminaci tzv. *asylum shoppingu*, tedy ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí usilovat o získání mezinárodní ochrany.
18. Žalobce dále namítá nedostatek odůvodnění spočívající v chybějícím posouzení obav žalobce z vycestování do domovského státu. Jak již soud ovšem vysvětlil, tyto skutečnosti nejsou předmětem řízení podle nařízení Dublin III (viz body 10 a 17 výše). Jeho výsledkem je pouze určení státu příslušného k projednání žádosti o mezinárodní ochranu. Opodstatněností obav, pro které žalobce o ochranu žádá, se budou zabývat až příslušné litevské orgány.
19. S ohledem na uvedené soud nemohl žalobním námitkám vyhovět. Žalovaný postupoval správně, pokud jako stát odpovědný za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu určil Litvu. A žalobce nezpochybnil předpoklad, že tamní azylový systém nevykazuje systémové nedostatky, které by jej vystavily špatnému zacházení.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
21. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
22. Žalobce spojil se žalobou i návrh na přiznání odkladného účinku. Soud o něm už ale samostatně nerozhodoval, neboť bezodkladně rozhodl ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 5. prosince 2024

Martin Kopa v. r.
samosoudce